

Pilgrimsturen fra Porto til Santiago

Hvem kalder dig Pilgrim? Hvilken hemmelig magt lokker dig

Ja, hvem mon gør det?

Nu har vi gået 3 gange på den franske rute og 2 på den portugisiske rute, der er himmelvid forskel, den franske med al dens mylder og mange mennesker på refugierne. På den portugisiske er der ikke mange refugier og når de er der åbner de først kl. 17. Kirkerne er faktisk aldrig åbne og vi mødte højst 8-10 andre personer på en dag. Turen er meget smuk, anstrengende med mange store bakker der skal forceres. Porto, det flyder med skidt og møg hele vejen ind mod byen.

Vi fandt et hotel i en sidegade, det havde nok engang været meget elegant, var fra først i 1900 tallet, med en oldgammel elevator der hev sig raslende op gennem etagerne (der er kommet ny elevator) spisesalen er under nøje kontrol, man skal vise sin nøgle flere gange.

Vil man besøge Porto kræver det ordentligt fodtøj, der er fliser eller brosten overalt. Mange kirker er dekoreret med blå kakler. Vi startede dagen med at mine briller gik i stykker og efter megen møje fik vi anbefalet en forretning i Rua de Fabrica, her kunne de udrette mirakler og var gratis for os, så her var god service.

Selve Porto er med stejle gader, mest ned mod havnen hvor der også er trapper, høje maleriske bygninger med vasketøj på de smalle altaner.

Vi startede med at gå stejlt op til Katedralen for at få det første stempel i vores pilgrimspas, Katedralen er fra omkring det 12-14 årh., her kikkede vi på museet og klosteret, ret interessant. Derefter gik vi ned af mange trapper til havnen hvor den 2 etagers bro over floden Duro til Vilar Nova de Gaia, her holder Portvinshusene til, her er gratis smagninger hvis man køber noget, ellers må man til lommerne.

Fra Porto mod Vilarinho er turen ud af byen ret kedelig, vi anbefaler man tager en bus eller taxa de første 13 km. der er ingen mulighed for at overnatte i Vilarinho, man må videre til refugiet i San Pedro de Rates, det er nok lige i overkanten at starte med ca 25 km. første dag, hvor der er brosten næsten hele vejen.

Refugiet er en tidligere landbrugsejendom, befinder sig på 1. etage, ret pænt med køkken, opholdstue og sovesale, men desværre er toilettet i gården, ned af en jerntrappe, knap så sjovt om natten. Turen mod Barcelos starter ret pænt, men det varer ikke ved, så havde vi brostenene, vi kommer til middelalder broen over floden Ave, senere endnu en gammel bro over floden Este, så går man mellem murerne på de store ejendomme, senere passerer man Junqueira efter at have gået langs med Saint Simao Klosters skove. Dyr ser man ikke på markerne, brosten er der nok af.

Efter Junqueira er vejen ret charmerende og løber mellem marker og skove til Arcos, hvor vi igen krydser en gammel bro over Este og så når vi Barcelos. (Man kan også vælge at gå det første stykke over Braga, hvor der er en spændende kirke "Bom Jesus" her kan man få en billig overnatning på en lille bar i Covela.

Derfra er der rimelig langt til Braga, man skal se godt efter pilene, vi gik forkert, man kan bo på vandrehjem i Braga og gå på opdagelsesrejse i byen) Fra Braga kører der en bus til Barcelos og man er på ruten igen, Der er mulighed for en overnatning på et hospital for sindssyge mænd, vi ventede længe men gav op da vi havde ventet i 2 timer og fik i stedet et værelse på et hotel til pilgrimspris. Næste dag gik vi til Ponte de Lima, starter med at køre i Taxa 10 km. da vi ellers skulle gå 31 km.

Vinmarker er ikke hvad vi ellers kender, her kom i 1930 forbud om at plante markerne til med vinstokke, så her er mange små marker med majs omkranset af espalierer med vin der vokser i 2-3 m. højde. I dette område var der vinhøst, det så morsomt ud når en gammel traktor med anhænger kom bumpene hen over marken med mutter stående bag, efterfulgt af en Mercedes med ældre folk der skulle ud og hjælpe til. Vi kommer til Ponte de Lima hvor man bliver modtaget af en pragtfuld stor allé med platantræer, her er ikke refugie men et stort vandrehjem, der åbner kl. 18. Denne dag har vi mødt flere hele 5 personer.

Fra Ponte de Lima kommer man ud på stejle levadaer, så her er det også godt med den lange stok, her er mange små stier med sten og vand. Vi passerer Labruja og nu er landbrug et sjældent syn og landskabet er indtil Portela Pequena bjerget dækket af træer, disse skråninger er det mest udmattende på hele turen, her findes en alternativ rute for cyklister som ikke kan bære cyklerne over bakkerne, halvvejs oppe finder man åndedrættet ved Franceses korset, hvor befolkningen i 1809 lå i baghold for resten af Napoleons hær. (i bogen er omtalt en vandpost, men der er ingen vand)

Vi kommer til Rubias, hvor der er et pilgrimshotel der var absolut intet andet i miles omkreds, man blev afhentet af en bil der kørte til en kro, hvor man kunne spise dagens ret, ingen valgmuligheder, hertil en gyselig vin den skal I ikke ønske jer at smage. Der er nu kommet et refugie i nærheden. Her er mange hunde overalt, man ser dem ikke, til gengæld hører man dem, man ser i øvrigt heller ikke befolkningen, alt er gemt væk bag høje mure, denne dags tur er den sidste i Portugal. I Valença do Minho ligger en stor borg i udkanten af byen, den må man give sig tid til at besøge og nyde udsigten heroppefra, i borgen er en stor by, hvor der næsten altid er marked med sengetøj og håndklæder. Man kommer til Spanien og Galicien ad en lang bro over floden Minho (tidligere blev man sejlet over) grænsebyen hedder Tui, vi har været forvænte med afmærkningen, nu skal vi se godt efter, der er stadig en god bid vej til selve byen med kirken og refugiet som desværre åbner kl. 17, det er op ad bakke hele vejen.

Det første år havde vi ikke så megen tålmodighed og fandt et værelse hos "Generosa" et ældgammelt pensionat med tilhørende hængekøjeseng. Denne gang blev det refugiet, her skal man bede om at der bliver lukket op til gården så man kan vaske, vagten, der åbner, forsvinder lynhurtigt.

Tui er en hyggelig by med mange bænke hvor man sidde og betragte folkelivet.

Mod Porrinho er der kommet en ny vej, ret godt, for i vores beskrivelse står der at det er det mest stenede på hele turen, undervejs passerer vi Biskoppen af Tui's grav, desværre skal man forbi et fabrikskvarter, temmelig kedeligt. I Porrinho er her nyt refugie, man skal henvende sig på rådhuset, så kommer der en vagt og åbner. Herfra går vi til Redondela over 2 lange stejle bakker, her kommer vi ind allerede kl. 13.30, her mødte vi mange hele 7 personer hhv. Tyskland, Canada, USA og Portugal, vi havde ikke set dem før men de var også lige startet i Tui.

MEN altid et men, vi kan jo ikke spise før efter kl. 21 og "smart" lukker de her kl. 20 og er her ingen andre, kan man ikke gå ud, det er "meget" gennemtænkt, nå men heldigvis var der en der blev, så vi døde ikke af sult denne dag.

Dagen efter skulle der være Prosession hvor en hellig jomfru skulle bæres rundt i byens gader, grundet dette var hele byen i arbejde, allerede fra formiddagen før blev der først tegnet, derefter blev der af nellikebunde lagt et omrids for derefter at blive fyldt ud med farvede nellikeblade, et fantastisk arbejde, der blev arbejdet hele dagen samt hele natten, alle hjalp til og der var figurer over hele byen, alt dette arbejde der blev trådt ned næste formiddag. Fra Redondela til Pontevedra er det temmelig drøjt ca 18 km. , turen var køn men anstrengende, ned over en bro for derefter at mase op over et højt bjerg ad stenede stier på den anden side, det tog 5 timer og vi mødte ingen på vores færd ud over en kone med et æsel. Man kommer til refugiet i Pontevedra som ligger et par km. inden byen, her åbner de kl. 17, denne dag var de ved at dække borde i haven med hvide duge (der skulle være møde for alle sponsorerne det er disse som betaler til de nye refugier i Galicien) her var lækker mad og her stod vi 2 Pilgrimme og stirrede på alt dette, til sidst forbarmede foredragsholderen sig over os og bød hen til bordet hvor vi så bare kunne forsyne os og det gjorde vi.

Dette refugie er ret flot med vaskemaskine, opholdsstue, stor sovesal med et MEN... ja her er et men, et åndsvagt lys som gik ud for hver 2 min. Selve byen Pontevedra er stor og moderne men har også en gammel bydel, på et torv på størrelse med en rundkørsel er et springvand med legende børn inde i, men de er af bronze. Her er 2 store kirker som endda er åbne, videre går ruten over middelalder broen med bronze muslingeskaller og floden Ulla mod nye eventyr.

Turen er denne dag omkring 23 km. Her slap vi heller ikke for fodbadene. Vi passerer Portela hvor der er et dårligt refugie med snavsede skummadrasser på gulvet, ingen stole, her ville vi absolut ikke være, så vi fortsatte mod Briallos hvor vi overnatter på det nye refugie, her traf vi "Niels" som i øvrigt hedder Birger det fandt vi ud nogle dage senere.

Inden Caldas de Reis skulle vi også over en lang bro for at komme ind i byen, denne dag var meget varm 35 grader i skyggen, det første hotel var ikke interesseret i at få os på besøg, det næste var lukket og til sidst fandt vi et med et værelse til 30 euro. Men---- vi havde betalt for værelset, før vi fandt ud af at der intet

vindue var, jo, et der vendte ud til en lukket glasveranda, vi var tæt ved at omkomme, så hvad kan man lære af det? Se værelset inden man betaler. Denne by er rimelig stor med et intens folkeliv, vi satte os på en bænk og nød livet om os.

En ny dag mod Padron, startede med at gå over den gamle Bermiana bro fra den gamle bydel, derefter gennem Bermiana dalen med skove hvoraf flere var brændte, et trist syn, vi kommer til landsbyen Cruseiro med kirken Santa Maria de Carracedo, som i øvrigt var lukket. Vi skulle igennem en stor stejl kløft, hvor der desværre var cykelløb, det var livsfarligt for os, de har ikke klokker på og når de er lige bag os, råber og skriger de, det var ikke morsomt.

Terrænet var ret flot med en luksuriøs natur langs floden Valga, man kan få ideer om fantastiske legender, men realiteterne kommer frem i Sam Miguel de Valga med en langsom nedgang til Pontecesures, hvor man krydser floden Valga i retning mod Padron, hvor dagens tur ender, Padron er byen hvor man mener skibet med de halshuggede rester af Jacob og 2 af hans disciple gik på grund efter kong Herodes havde hugget hovederne af dem. Refugiet med 64 senge ligger på en top ved Kamelliter Klostret Covento do Carmen, som ikke er åbent for offentligheden, refugiet åbner kl. 17. På hovedgaden er en flot statue af en pilgrim med rygsæk og muslingeskal.

Da vi gik derfra næste morgen var det søndag, det betød at vi ingen morgenmad fik, faktisk gik vi meget langt før vi kunne få noget, vi passerede en stor kirke hvor der var marked med kager i alle afskygninger men ingen kaffe, men det lykkedes til sidst.

Man går langt fra alfavej, kom forbi ældgamle sammenfaldne huse samt et stort marmorbrud, senere kommer vi til Teo, et pænt lille refugie, her kom senere 2 rødhårede kvinder som fulgtes ad, siden kom endnu en med rødt hår, hun havde gået for sig selv, de sidste var 3 spanske mænd vi havde en ganske hyggelig aften.

Så er det sidste vandredag mod Santiago de Compostellea, meget drøjt op ad over 3 km. det var underligt at komme fra denne side, mange nye bygninger i luksusklassen. Vi kom til en bygning med cafe hvor en skoleklasse skulle holde koncert, vi blev inviteret med og det gik stadig opad og fra vores dejlige tur i fred og ro var det som at komme til en myretue. Vi gik straks til Katedralen det myldrede med pilgrimme selv her i oktober, det har ingen ende.

Ove og Kirsten Wichmann